

Tysk udviklingsminister formaner, hvis vi ikke får udvikling, kommer der flere flygtninge

14. september 2015 – Den tyske udviklingsminister Gerd Müller insisterede, i et interview på tysk TV i går aften, meget kraftigt på, at det, der er presserende nødvendigt i krisen i de mellemøstlige og afrikanske kriseområder, er at få økonomisk udvikling, der begynder med en genopbygning af de ødelagte beboelsesområder først. Hertil behøver EU en langt bedre finansieret fremgangsmåde, og hans eget ministerium behøver absolut også flere penge for at kunne bidrage.

Müller kritiserede den snævre EU-debat om flygtningene, der ikke rigtigt tager ovenstående i betragtning, og som ikke handler, som det er nødvendigt at gøre i denne særlige situation. Europa må investere mere i kriseområderne, inklusive i de lande, der bærer den tungeste byrde med flygtningestrømmene, sagde Müller.

På EU's side er der tale om et totalt svigt, anklagede Müller og tilføjede, at dimensionerne af flygtningespørgsmålet – 12 mio. flygtninge i alt i Mellemøsten – i månedsvis er blevet negligeret af EU-bureaukratiet. Desuden er de flygtningelejre, der skulle modtage fortrængte mennesker i Mellemøsten, ved at blive tømt, eftersom flygtningene dér ikke kan se nogen udsigt til nogen forbedringer, og i stedet søger de et bedre liv i Europa. Europæerne må stille menneskene i området noget andet i udsigt, sagde Müller. Med lige så mange mennesker, der kom ind i Tyskland i de seneste to uger fra Syrien, som i hele 2013, kunne situationen ikke være mere dramatisk, tilføjede Müller. Flygtningeproblemet løses ikke ved kvoter eller lignende.

I dette interview talte Müller ikke om spørgsmålet om krig som sådan, hvilket han derimod havde gjort i andre tidligere udtalelser, f.eks. på et TV-show den 7. september, hvor han sagde, »Vi behøver et nyt initiativ fra FN. EU, Rusland, Iran og Tyrkiet må hoppe over deres egen skygge og gøre en ende på de grusomme myrderier efter fire år. Vi må have en våbenhvile i Syrien. Det, der foregår dér, trodser enhver beskrivelse.«

Foto: Flygtninge ankommer til den græske ø Kos.

Kansler Merkel og andre tyske ledere ønsker Putin involveret i processen i Syrien

13. sept. 2015 – »Tyskland og andre vesteuropæiske lande bliver nødt til at arbejde sammen med Rusland, så vel som USA, for at løse krisen i Syrien«, udtaler den tyske kansler Angela Merkel lørdag.

Sputnik rapporterede også, at Horst Seehofer, lederen af den Kristen-Sociale Union (CSU) i Bayern, har efterlyst et tættere samarbejde for at afslutte den militære konflikt i Syrien og tilføjer, at den ikke kan blive løst uden hjælp fra præsident Putin, ifølge *Spiegel Magazine*.

Også Gerd Müller, forbundsminister for økonomisk samarbejde og udvikling, og også fra CSU, sagde: "Vi har brug for et fælles diplomatisk initiativ fra FN, med deltagelse af Rusland, USA, EU og de regionale nationer", udtalte Spiegel. Der vil være et møde i CSU mandag, hvor man vil diskutere, hvordan man kan

samarbejde med Rusland.

Tidligere har en delegeret fra mødet i Normandiet fortalt Sputnik, at den tyske udenrigsminister Steinmeier og den russiske udenrigsminister Lavrov i forbindelse med mødet havde en længere samtale om Syrien, hvor begge var enige om at støtte den syriske FN-repræsentant Staffan de Misturas plan om at etablere en syrisk kontaktgruppe. De Mistura har inviteret alle parter i konflikten til at tage del i FN-ledede arbejdsgrupper for at adressere spørgsmålene, inklusive politiske og forfatningsmæssige spørgsmål, samt militære spørgsmål og sikkerhedsspørgsmål.

Steinmeier skrev d. 11. sep. en kronik i *New York Times*, hvori han støttede Misturas forslag, og konkluderede: "I de seneste uger er Tyskland gået uhørt langt i en fælles indsats for at leve op til vores humanitære forpligtigelser over for de syriske flygtninge, og give dem husly og beskyttelse.

Det internationale samfund må nu gøre en endnu større indsats for at give syrerne, hvad de virkelig har brug for: En chance for at vende hjem og leve i fred".

**Lev op til denne historiske
stund –
det er måske menneskeheden**

sidste chance.

Af Helga Zepp-LaRouche

Tale ved Schiller Instituttets konference i New York, 12. sept. 2015: Skabelsen af et fredsparadigme. " ... ved disse mennesker ikke, at der findes en højere lov, der vil hævne denne uretfærdighed? Og jeg mener, at jeg genkaldte Ibykus-digtet (Ibykus' Traner) af Friedrich Schiller; jeg sagde; »Kender I ikke til den lektie, at, hvis man begår en forbrydelse, så findes der noget, der kaldes Erinyerne, hævn gudinderne, der vil komme over dig?«

Læs også Lyndon LaRouches indledende indlæg her:

Download (PDF, Unknown)

RADIO SCHILLER 14. september 2015: Hvad Putin vil sige på FN's generalforsamling

https://soundcloud.com/si_dk/hvad-putin-vil-tale-om-pa-fns-generalforsamling-den-14-september-2015

Lavrov leverer forpremiere på Putins tale; angriber Obamas forbrydelser

14. september 2015 – Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov leverede en forpremiere på præsident Putins tale i FN under et interview med Ruslands TV Kanal 1 i søndags.

Han sagde, at dette »ikke er et rutinemøde« i FN, fordi det er »en jubilæumssamling«. Putin vil tale om Ruslands synspunkter i hovedspørgsmål.

Først på listen er USA's indsats for at forhindre fremkomsten af BRIKS-nationerne (formuleret diplomatisk):

»først og fremmest er der de systematiske problemer, der fremkommer i forbindelse med forsøgene på at tilbageholde den objektive proces med at skabe en ny, multipolær verdensorden, der kan reflektere den objektive skabelse af nye centre for økonomisk, finansiel magt og for politisk indflydelse«,

sagde Lavrov, oversat (til engelsk) af TASS.

For det andet, USA's samarbejde med terrorister:

»Herfra kommer de emner, vi alle kender: bekæmpelse af terrorisme, der bør være fri af dobbelte standarder, terrorister kan ikke opdeles i gode og dårlige, det er nytteløst at antage, at det kunne være muligt at samarbejde med nogle af disse 'dårlige' ekstremister med det formål at opnå nogle snævre, geopolitiske mål.«

Dernæst, USA's ensidige, imperialistiske politik:

»Desuden er der problemet med ensidige midler for tvang, og ikke kun imod den Russiske Føderation ... de vestlige modparter, først og fremmest under indflydelse af den amerikanske psykologi, er i færd med at miste kulturen med dialog og diplomatiske afgørelser.«

»Det iranske atomprogram var en fremragende og ekstremt sjældne undtagelse«, sagde Lavrov, alt imens de i de fleste tilfælde, der fortsætter med at fremkomme i Mellemøsten og det nordlige Afrika,

»forsøger at bruge magtmidler, direkte indgriben, ligesom det var i Irak og Libyen, og således krænker beslutninger taget i FN's Sikkerhedsråd, eller anvendelsen af sanktioner«.

De gennemtvinger nogle politiske processer, sagde han, over indenrigspolitiske situationer, »det være sig i Yemen eller i Sydsudan«, og de forsøger at kontrollere det udefra. Lavrov konkluderede:

»Denne fremgangsmåde kunne, hvis den var mere solidt baseret på aftaler mellem parterne, og ikke kun på råd udefra, være mere farbar. Så snart et sådant system begynder at 'skride', hvilket er uundgåeligt i tilfælde med påtvungne løsninger, trækker de omgående deres 'sanktionsknipler' frem med ønsket om at straffe dem, der ikke ville overholde deres fremgangsmåde«,

»Dette vil præsident Putin tale om, og om problemet med at knuse det verdensøkonomiske rum, som nu, med rammerne for WTO, vi har ikke effektivt fremskridt i forhandlinger om universelle fremgangsmåder over for nye sfærer af økonomiske og teknologiske relationer mellem lande ... Han vil også berøre visse detaljerede aspekter, som Syrien eller den ukrainske krise. Alle kriserne af denne art udvikler sig ud fra systemiske problemer i forsøgene på at fryse processen med at skabe den poly-centrerede verden.«

Lyndon LaRouche: De vigtigste uger i moderne historie – Vi må nu gribe dette øjeblik

14. september 2015 – I løbet af de næste to uger vil den russiske præsident Vladimir Putin ankomme til New York med et forslag om at skabe en virkelig, international koalition for at knuse ISIS og de andre, barbariske terroristorganisationer, der er udsprunget af Bush/Cheney-Obama-ødelæggelseskrigene. Ruslands militære initiativ er allerede ved at blive lanceret i Syrien og efterlader således præsident Obama og hans team i Det Hvide Hus totalt forvirrede og afsløret af Putins fremragende flankoperation, der ville gøre general Douglas MacArthur stolt. Visse personer i Det Hvide Hus og Udenrigsministeriet tager skridt til at bygge en blokade rundt om Syrien for at stoppe russisk humanitær og militær assistance – en handling, der hurtigt ville overgive hele Syrien til de barbarer, der finansieres af Wahhabitterne i Saudi-Arabien.

Men fremtrædende personer i USA og Europa kommer i stigende grad offentligt frem for at fordømme krigspolitikken, og til støtte for Putins initiativ. Denne indsats anføres i USA af Lyndon og Helga LaRouche, der får tilslutning fra fhv. amerikansk justitsminister, Ramsay Clarke, og fhv. senator fra Alaska, Mike Gravel, med taler på [Schiller Instituttets konference på Manhattan](#) for at mobilisere New Yorks borgere og nationen, samt, via Internet, hele verden – til at handle i disse næste, »mest vigtige uger«, hvor en FN Generalforsamling træder sammen i New York. [»Vi må nu gribe dette øjeblik«](#),

sagde hr. LaRouche,

»med denne nye, internationale forsamling, der er fuldt ud klar over – dens bedste folk er fuldt ud klar over – denne situations implikationer, nu. Det, vi må organisere, i hele USA i særdeleshed, men også i hele verden, er at forhindre lanceringen af en atomkrig«.

I Tyskland finder der et dramatisk skifte sted, først i form af Tysklands beslutning om at åbne sine arme til de bølger af flygtninge, der er blevet drevet ud af det nordlige Afrika af Obamas morderiske krige og de terrorister, som disse affødte, og i dag i form af Angela Merkel, der åbent erklærede, at

»Tyskland og andre vesteuropæiske magter må arbejde sammen med Rusland, så vel som med USA, for at løse krisen i Syrien«.

I Rusland gav udenrigsminister Lavrov en forpremiere på den tale, som præsident Putin vil holde i FN.:

I meget klare vendinger sagde Lavrov, at Putin vil identificere,

For det første, faren ved Vestens imperialistiske indsats for at tilbageholde fremvæksten af nye centre for økonomisk og politisk magt;

For det andet, Vestens overlagte samarbejde med terrorister for at »opnå et eller andet snævert, geopolitisk mål«; og

For det tredje, anvendelsen af ensidig tvang og sanktioner, uden for international lov«, under indflydelse af den amerikanske psykologi »for at gennemtvunge regimeskift imod bestemte nationer.

Lavrov tilføjede, at præsident Putin vil tale om »ødelæggelsen af det økonomiske rum i hele verden«.

Dette initiativ skaber evnen til at opnå de nødvendige forholdsregler for at stoppe krigen og skabe et nyt paradigme

i verden, baseret på menneskehedens fælles mål – fjernelse af præsident Obama gennem det 25. forfatningstillæg, lukning af Wall Street gennem Glass-Steagall, samt gennemførelse af Verdenslandsbroen sammen med USA's naturlige allierede, der nu repræsenteres af **BRIKS**-nationerne.

Lyndon LaRouche:
**»Den kommende, internationale
forsamling er afgørende –
måske menneskehedens sidste
chance«**

**Schiller Instituttets
konference i New York, 12.
september 2015:
Skabelsen af et
fredsparadigme**

Den kommende, internationale forsamling er derfor absolut afgørende. Det er ligeledes absolut afgørende, at vi bidrager med vore evner til at gøre denne kommende forsamling, denne store forsamling, til en succes. For dette kunne være

menneskehedens sidste chance. Det er det ekstreme synspunkt, men ting, der tilnærmer sig dette, er der.

Følgende er et udskrift af Lyndon LaRouches indledende indlæg til konferencen:

Dennis Speed: Jeg er Dennis Speed, og på vegne af Schiller Instituttet vil jeg gerne byde jer alle velkommen til dagens konference: »Skabelsen af et fredsparadigme: En Ny Æra for menneskeheden, i hvilken vi alle bliver virkeligt menneskelige«. Konferencen vil forme sig som et symposium, og vi begynder med det samme med vores første taler, stiftende redaktør af *Executive Intelligence Review*, økonom og statsmand, hvem I alle kender, hvem de fleste mennesker elsker, og hvem nogle mennesker er dødsens rædde for, Lyndon LaRouche.

Lyndon LaRouche: Jeg er lettet over, at jeg får endnu en chance for at mødes med vores kære ven her, og jeg er virkelig beæret over hans tilstedeværelse her på dette tidspunkt (formentlig en reference til Ramsay Clarke, der taler umiddelbart efter Lyndon LaRouche, -red.).

Det spørgsmål, vi er forelagt, er sandsynligvis et af de mest betydningsfulde i moderne historie generelt. Vi befinder os på randen af en generel, seminuklear krig, på global skala. Det betyder ikke, at dette nødvendigvis vil ske, men det betyder, at de handlinger, vi må tage for at forhindre dette i at ske, er meget krævende, og også meget presserende. Vi har nu, i USA, anledningen til at fremlægge, hvad sagen er i denne situation. Problemet er ... lad mig sige det således, der er en tidsplan at tage hensyn til ... Ved denne uges slutning, og i begyndelsen af næste uge, står en af de mest betydningsfulde udviklinger i moderne historie for at udspille sig. Den vil udspilles under denne nye forsamling af den internationale bevægelse for fred, hvilket er den bedste benævnelse for det. Fra dette tidspunkt må vi indse, at det er tilfældet. Vi er på tærsklen til termonuklear krig. USA's præsident, Obama, er en

af de førende instrumenter, der leder verden hen imod en atomkrig, og dette betyder generelt en form for udslettelseskrig. Denne ting, der vil ske, i begyndelsen af næste uge, er sandsynligvis absolut nødvendig, for at undgå faren for en atomkrig. Vores præsident er selvfølgelig nøglen, den største kilde til denne trussel i øjeblikket. Ikke som person, men som et individ, der er præsident for USA, og med mindre han suspenderes under bestemmelserne i det 25. forfatningstillæg, kan han stadig udløse en atomkrig på global skala. Et fuldt potentiale for dette eksisterer nu. Og derfor, det, der vil ske i den kommende uge, i næste uge, og fremefter fra denne periode, vil blive afgørende for, hvorvidt verden er parat til at forhindre lanceringen af en atomkrig. Det er det, spørgsmålet drejer sig om.

Der er mange aspekter i dette, for spørgsmålet er, hvorfor lod menneskeheden overhovedet sig selv blive involveret i dette rod. Jamen, der var problemer, falske, i den måde, folk tænkte på, f.eks., siden begyndelsen af det tyvende århundrede er den måde, vi lever på, blevet mere og mere degenereret. Folk er ikke helt så begavede, eller bekymrer sig ikke helt så meget om menneskeheden, som de gjorde ved afslutningen af det foregående århundrede. Dette er derfor et presserende spørgsmål. Vi må erkende, at den måde, vore skolesystemer, vore uddannelsessystemer, vores økonomiske system sådan, som det er organiseret, vore levestandarder, vore standarder for uddannelse af unge mennesker; alle disse ting er blevet sat på spil siden begyndelsen af det tyvende århundrede, da denne forandring fandt sted. Så vi har nu nået det punkt, hvor spørgsmålet om det tyvende århundrede er blevet til et punkt, hvor regningen skal betales. Vi må nu bruge dette øjeblik, med denne nye, internationale forsamling, som er fuldt ud klar over – dens bedste folk er klar over, hvad implikationerne af denne nuværende situation er. Vi må derfor arrangere en runde, især i USA, men også i hele verden, for at forhindre lanceringen af en atomkrig. Det er, hvad Obama repræsenterer! Og at få ham taget af dagsordenen ved hjælp af det 25.

forfatningstillæg er en absolut forudsætning for menneskehedens almene sikkerhed i dag. Den kommende, internationale forsamling er derfor absolut afgørende. Det er ligeledes absolut afgørende, at vi bidrager med vore evner til at gøre denne kommende forsamling, denne store forsamling, til en succes. For dette kunne være menneskehedens sidste chance. Det er det ekstreme synspunkt, men ting, der tilnærmer sig dette, er der. Det har været under opbygning, lige siden Franklin Roosevelt forlod præsidentembedet; der har – på trods af gode præsidenter, der har været et par stykker – men på trods af disse præsidenter og andre repræsentanter for vores regering, har den generelle karakteristisk af vores regering været en degenerativ udvikling. En degeneration af alting. En degeneration med hensyn til vores Forfatning, og hvad den betyder. Denne begivenhed, der skal forsamles i den kommende uge, er derfor det, vi alle må koncentrere os om, ikke blot internt i USA, men også globalt. Der er bevægelser i verden, der kan gøre dette, men de må bringes sammen, og kræfter af en anden mening må indskrænkes. Det er, hvad jeg mener, situationen er. Hvad jeg ser, eller hvad jeg frygter.

Dennis Speed: Mange tak.

Hele konferencen kan ses her:
<https://www.youtube.com/watch?t=15&v=mI7CTSrsUt8>

Helga Zepp-LaRouches tale begynder 34:00 min. inde.

**LPAC webcast 4. sept. 2015:
“Vores fremtid hænger i den**

tyndeste tråd”

Dansk udskrift

Verden er i en tilstand af generel krig, selv om generel krig endnu ikke er brudt ud, og muligheden for en strategisk faktor, der kan ændre spillet – en intervention fra den russiske præsident Vladimir Putin, der især vedrører den aktuelle situation i Syrien – kunne forandre alt i den aktuelle, strategiske verdenssituation.

Download (PDF, Unknown)

Ny Schiller Institut- konference i New York 12. sept. : Alles øjne er rettet mod den kommende FN-generalforsamling

Se [Live Stream](https://larouchepac.com/20150908/schiller-institute-conference-creating-peace-paradigm-new-era-mankind-where-we-all-become) her:
<https://larouchepac.com/20150908/schiller-institute-conference-creating-peace-paradigm-new-era-mankind-where-we-all-become>

This September 12th conference is designed as an important part of the international mobilization to stop the immediate danger of confrontation against Russia and China and to give voice to permanent solutions to global conflicts and war. The event's feature presentation will be a dialogue between

American Statesman Lyndon LaRouche, former U.S. Attorney General Ramsey Clark, and former U.S. Senator and 2008 Presidential candidate Mike Gravel, who made history in 1971 when he read a significant portion of the Pentagon Papers into the public record. With all eyes on Manhattan on the [eve of the U.N. General Assembly](#) and Pope Francis' first visit to the United States, Mr. LaRouche's intervention into Manhattan, to shape the debate about the very existence of the future of mankind, is something you do not want to miss. Join the discussion, tune in live, this Saturday the 12th, at 2:30 pm eastern.

The full Schiller Institute invite can be viewed [here](#).

Syrisk Udenrigsministerium angriber britisk 'kolonipolitik' og 'støtte til terroristorganisationer' i Syrien

7. september 2015 – Præsident Bashar Assads syriske Udenrigsministerium indleverede to breve som ilbud den 6. sept. til FN's generalsekretær Ban Ki-moon og formand for FN's Sikkerhedsråd Vitaly Churkin, som i tilintetgørende vendinger angriber den britiske premierminister David Camerons og andre regeringsmedlemmers diskussion i de sidste 72 timer om, at

Storbritannien måske vil indlede en bombekampagne på syrisk territorium, angiveligt imod ISIS.

Brevene, her i parafrase af regeringens Syriske Arabiske Nyhedsbureau (SANA), bemærker, at

»Den britiske regering har ingen ret til at prædike demokrati, menneskerettigheder og kamp mod terrorisme for andre, når det selv har brugt alle sine evner og bragt sin 'kolonierfaring' i spil med at yde alle former for støtte, inklusive finansiel, militær, politisk og mediemæssig støtte, til terroristorganisationerne i Syrien.

Det faktum, at den britiske regering har sendt terrorister og ekstremister til Syrien, såsom dets nationale 'John, ISIS-slagteren' og hen over årtier har givet ly til andre, såsom Abu Qatada og Omar Abdel-Rahman, afslører Storbritanniens politiske hykleri og dets falske påstande om at promovere demokrati, bekæmpe terrorisme og beskytte menneskerettigheder.«

Brevene fastslår, at den britiske regerings aktivitet, inklusive landets Udenrigsministerium, mht. Syrien, består i at »yde direkte støtte til terroristorganisationerne«. Storbritannien

»modsiges landenes pligt til at forsvare deres territorier og folk under FN's Charter og i overensstemmelse med international lov og Sikkerhedsrådets resolutioner«.

Brevene fra det Syriske Udenrigsministerium konkluderer, at

»Storbritannien bør snarere holde prædiken for sig selv, især, fordi det er en permanent medlemsstat i FN's Sikkerhedsråd, før det prædiker for andre, eftersom mange mennesker, inklusive folk fra regionens lande og fra lande i Asien, Mellemøsten og Latinamerika frem til i dag lider under Storbritanniens og andre kolonistaters kolonipolitik.«

Syrerne har sat fingeren på Hendes Majestæts regerings kolonipolitik og krigsprovokerende politik, der har iscenesat krige i Irak, Libyen, Syrien, Afghanistan, Yemen, så vel som også i Ukraine, hvilket kunne udløse en global udslettelseskrig.

Foto: David Cameron og Bashar Assad

På randen af en virkelig krise

Fra LaRouche-bevægelsen, 7. september 2015 – Vi befinder os på randen af en virkelig krise, på national (USA) og international skala – Putins Rusland har foretaget sit træk, og Obama er ved at gå amok. Vi har endnu ikke set, at han flipper helt ud, men det er undervejs.

Vi må være forberedt: især os, for vi så alt dette komme, da andre nægtede at tro det. Vi forstod f.eks. betydningen af sejrsparaden på jubilæumsdagen i Beijing, den 3. september. Nu, da Putin er i færd med at tage forholdsregler til at beskytte Syrien og knuse ISIS, vil Obama enten blive nødt til at trække følehornene til sig, eller også skabe den hedeste konflikt nogen sinde.

Obama har insisteret på, at han ville kontrollere Syrien, at ISIS ikke måtte elimineres, men at præsident Assad i stedet skulle fjernes. Putin sagde »Nej«. Han nøjedes ikke med at sige det – han handlede på det. Det er spørgsmålet: der finder et opgør sted mellem Putin og Obama. Og Putin kommer ikke med indrømmelser: indrømmelsen må komme fra Obama.

Tysklands sindelagsskift i flygtningespørgsmålet, deres beslutning om at acceptere hundreder af tusinder af flygtninge, byder også Obama trods. Og de vil heller ikke trække sig.

Fra og med mandag morgen har dette nået et kritisk stadium. Det, Putin har krævet, er fuldstændig rimeligt. Vil Obama give op? Vil han trække sig? For, hvis han ikke vil, så er vi tæt på en tilstand med Tredje Verdenskrig. Hvad vil der ske? Det er svært at sige. Folk må tage et standpunkt. Det bedste udfald vil være, at Obama skrottes. Alle ved, at dette er det store opgør. Hvad vil de gøre?

Obama bluffer, men det er et farligt bluffnummer, fordi han er en galning og en masseorder. Han siger, »Jeg vil dræbe ... dræbe! Jeg gav ordre til drab«. Vi har oplevet to embedsperiode under Cheney med dette, og nu næsten to endnu værre embedsperioder under Obama. Hvor er legaliteten i dette? Vil Kongressen handle som idioter? Eller vil de sige, »Obama er gået for vidt«.

Obama må smides ud af embedet under det 25. forfatningstillæg, i betragtning af beviserne for, at han ønsker at beskytte den nazi-lignende ISIS-organisation og vælte den legitime, syriske præsident. Alt, hvad Obama gør, er svindel; det meste af verden vil være mere end lykkelig ved at komme af med ham. Obama må smides ud af embedet, punktum. Det er den eneste løsning for menneskeheden, og det eneste, folk behøver at sige, er dette.

De Forenede Nationers Generalforsamling står for at forsamles i New York. Vil de læne sig tilbage og se på, at en atomkrig lanceres? Vi befinder os i en kompleks situation, hvor der ikke gives klare svar, men de tilnærmelsesvise konklusioner er klare. Obama er ikke den aktive person her; det er Putin, som man ser stå ved siden af den kinesiske præsident Xi Jinping under paraden i Beijing den 3. september. Som næste skridt er Putin parat til at sparke ISIS ud af Syrien, og han har

fuldstændig ret. Hvis han tillod Obama og ISIS at vinde, ville der blive en kædereaktionsagtig degeneration i hele området. Den bedste løsning er at smide Obama ud nu.

Støt os, så vi kan fortsætte kampen!

Kontakt os, og se, hvad du kan hjælpe med

Foto: Sejrsstatue på Triumfbuen på Palads Pladsen i Skt. Petersborg, Rusland, for sejren over Napoleon.

**POLITISK ORIENTERING 3.
september 2015:
Den første dansker i rummet.
Se også 2. del (3 min.)**

Med næstformand Michelle Rasmussen

Se den oprindelige video: Andreas Mogensen, dansk astronaut til ISS – se EIR's interview fra 10. okt. 2014

2. del (3 min.)

Lydfilen:

FN-Generalforsamling er sidste chance for verden. Indtrængende appel til regeringschefer om at gribe til handling.

Af Helga Zepp-Larouche

Hvor findes den instans, der – ganske vist i sidste øjeblik – endnu kan gribe ind? Hvor er den verdensdomstol, for hvilken den store skyld kan blive sonet? Er vi som menneskehed kollektivt i stand til at afvige fra en kurs, der truer med at føre til vores egen undergang?

Hvis der overhovedet findes en sådan instans, så er det De forenede Nationers kommende generalforsamling i New York. Fra den 24. september og frem til den 1. oktober vil et stort antal stats- og regeringschefer deltage i dette møde. I dette tidsrum bliver Manhattan det sted, hvor menneskehedens skæbne, for øjnene af hele verden, bliver forhandlet, og hvor der kan indgås aftale om en vision for en bedre fremtid – eller sagt på en anden måde: Hvor grundlaget for, om vi overhovedet skal have en fremtid, kan lægges.

Download (PDF, Unknown)

RADIO SCHILLER: Sidste chance ved FN's jubilæumsmøde

Med formand Tom Gillesberg

FN holder møde om krisen i Yemen

4. april 2015 – Her til aften trådte FN's Sikkerhedsråd sammen for at drøfte krisen i Yemen. Mødet fandt sted på initiativ af Rusland, der, iflg. *Washington Post*, cirkulerer et udkast til en resolution, der kræver »reguleret og obligatorisk« afbrydelse af de saudiske luftangreb for at give udlændinge mulighed for at forlade landet, og ligeledes kræver »hurtig, sikker og uhindret humanitær adgang for at sikre, at humanitær hjælp når frem til folk i nød«.

Rusland har tidligere cirkuleret et forslag, der krævede våbenembargo for hele landet, og ikke bare for Houthi-stammerne, som Saudi Arabien havde krævet. Ikke overraskende afviste saudierne det russiske forslag, fordi de (saudierne) placerer skylden for konflikten på houthierne alene. »Det giver ikke meget mening at påføre hele landet en embargo pga. opførslen hos en enkelt part, der har været aggressoren i denne situation«, sagde Saudi Arabiens repræsentant Abdallah Al-Mouallimi her til aften, rapporterer *Sputnik News*.

FN's humanitære chef, Valerie Amos, satte, i en rapport, der

blev udgivet den 3. april, dødstallet i Yemen siden begyndelsen af den saudiske bombekampagne den 25. marts, til 519, inklusive 90 børn, og med ca. 1.700 sårede.

EIR: Kina og Rusland søger at genoplive ånden fra FN's grundlæggelse

Søndag, den 1. marts 2015 – FN's Sikkerhedsråd trådte sammen til et særligt møde den 23. februar på foranledning af dets kinesiske formand for at diskutere »Bevarelse af international fred og sikkerhed: Genbekræft en stærk forpligtelse over for formålene i FN's Charter«. ... Disse formål, som for en stor del udformedes efter den amerikanske præsident Franklin D. Roosevelts vision, og som første gang erklæredes i Det atlantiske Charter af 1942 (se bilag), defineres som følger i FN's Charter:

Download (PDF, Unknown)

Ukraine: Natalia Vitrenko udsteder appel til FN

og verdens ledere om Jatsenjuks nazisme

10. jan. 2015 – Natalia Vitrenko, præsident for Ukraines Progressive Socialistparti, udstedte i går et åbent brev til FN's generalsekretær Ban Ki-moon, den tyske kansler Angela Merkel samt andre verdensledere, med titlen: »Vestens loyalitet over for Jatsenjuks udbrud af neonazistiske aktiviteter er en krigsprovokation i Eurasien«.

»Under sit besøg i Tyskland den 8. jan.«, skrev hun, »tillod Ukraines premierminister Arsenij Jatsenjuk sig, i et interview med den tyske Tv-kanal *ARD*, på vegne af det ukrainske folk at give udtryk for udtalelser og ideologier, der i deres natur og politiske implikationer er uhyrlige.

Med sin ankomst til hjemstedet for Hitlers nazisme, hvis idéer styrtede hele menneskeheden ud i en global tragedie af hidtil uset omfang, talte Jatsenjuk, ikke engang som en ukrainsk nynazist, men som en tysk nynazist. Her er hans ord, der ikke er blevet ordentligt fordømt af hverken FN, de vestlige lande i anti-Hitler-koalitionen eller ofrene for nazisme og fascisme: 'Vi husker endnu den sovjetiske invasion af Ukraine og Tyskland'.

Og Tyskland, der udløste den blodige Anden Verdenskrig og blev besejret, og som angrede sine forbrydelser, havde intet hastværk med at fordømme Jatsenjuk og udvise ham af sit territorium.

Jeg henleder Deres opmærksomhed på den skæbnesvangre betydning og de fremtidige, politiske konsekvenser for det globale samfund af Jatsenjuks 9 ord.

Med disse ord rehabiliterede han først og fremmest den Hitlerske nazisme som en nationalsocialistisk ideologi for opbygning af en verdensorden, retfærdiggjorde Hitler-

Tysklands aggression og de forfærdelige forbrydelser, det begik, og som blev begået sammen med kollaboratører i de besatte territorier, inklusive det ukrainske territorium. Og han kom til Tyskland umiddelbart efter, at mange tusinde, ukrainske Bandera-nynazister, arvtagerne efter Hitlers kollaboratører, havde demonstreret.

Som et medlem af regeringen i staten Ukraine – et land, der var offer for nazistisk aggression – talte Jatsenjuk som en provokatør; han nedbrød principperne for international lov og ødelagde dens fundament i form af Den internationale militærdomstol i Nürnbergs charter og domsafsigelse.«

Vitrenko fortsatte med at citere afgørelserne af Domstolen i Nürnberg og diverse erklæringer fra de Tre Store Allierede magter, omhandlende karakteren af deres fælles kamp mod nazismen.

»Alle de foranstående dokumenter viser uden for enhver tvivl«, skrev hun, »at det ikke kun var Sovjetunionen, der kæmpede imod Hitler-Tyskland, men også landene i anti-Hitler-koalitionen, der sluttede sig til hele den antifascistiske, progressive menneskeheds kræfter«.

Som en af arrangørerne af kuppet i Ukraine bør Jatsenjuks erklæring bedømmes som en erklæring fra en gesandt fra USA, der er fast besluttet på at trække Tyskland ind i en antændelse af Tredje Verdenskrig, skrev hun.

Hun fortsatte med at citere fra erklæringer fra Nürnberg-domstolens anklagere fra de fire sejrherre, inklusive Robert Jackson (USA), Hartley Shawcross (U.K.), Francois de Menthon (Frankrig) og Roman Rudenko (U.S.S.R.). Om sidstnævnte bemærker hun: »Hovedanklageren fra U.S.S.R., det land, der betalte den højeste pris, 27 millioner liv af i alt 50 millioner, og som, naturligvis, spillede en afgørende rolle i sejren over Nazi-Tyskland, var Roman Rudenko, en indfødt fra Ukraines Tjernihiv-område, og daværende statsanklager for

Sovjetrepublikken Ukraine.«

Hun citerede sluttelig Artikel 26 i Nürnberg-charteret:

»Dommen ... er endegyldig og kan ikke ændres«, og appellerede til verdens ledere om at gribe til handling.

Ukraine: Donetsk-republikken anmoder om FN-fredsbevarende styrke

25. nov. 2014 – Den selvudråbte Republik Donetsk anmoder FN om at sende en fredsbevarende styrke til konfliktzonen.

»Vi appellerer til det internationale samfund om at standse den humanitære katastrofe og det sociale folkemord, forårsaget af den ukrainske regerings handlinger«,

sagde Folkerepublikken Donetsk-parlamentets præsidium, Folkets Råd, i en erklæring, iflg. *Itar-Tass*.

»Vi kræver sammenkaldelse af et hastemøde i FN's Sikkerhedsråd med det formål at overveje spørgsmålet om indsættelse af en fredsbevarende styrke, der omfatter repræsentanter fra den Russiske Føderation for at kontrollere, at de tidligere indgåede aftaler overholdes, og for at løse den humanitære og sociale situation«, lyder erklæringen.

I sidste uge sagde FN's Kontor for Menneskerettigheder i en rapport, at de gentagne krænkelser af aftalen om våbenstilstand fra 5. september havde kostet 957 mennesker livet i omgivelser, præget af totalt sammenbrud af lov og

orden.

»Listen over ofre vokser fortsat«,

sagde FN's Højkommissær for Menneskerettigheder, Zeid Ra'ad al Hussein, i en erklæring fra sit kontor efter rapportens udgivelse.

»Civile, inklusive kvinder, børn, minoriteter og et udvalg af sårbare individer og grupper, lider fortsat under konsekvenserne af det politiske dødvande i Ukraine.«

FN rapporterede også, at, mellem den 18. september og den 19. november, steg antallet af personer, der flygter fra kampene, fra 275.489 til 466.829.

Foto: FN's Højkommissær for Menneskerettigheder, Zeid Ra'ad al Hussein

**Fra LaRouche-bevægelsen 26.
nov. 2014:
I 50 år har vi aldrig været
nærmere en økonomisk
renæssance
– og aldrig nærmere en**

atomkrig

LaRouchePAC og EIR er i gang med en gennemgribende mobilisering for den »detaljerede plan for menneskehedens fremskridt over de næste 50-100 år«, EIR's Specialrapport med titlen: »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«. Denne løsning kan vække enhver tænkende borger til at se både den politik, nationer kan og må føre for at få en ny, økonomisk renæssance, og den eksistentielle trussel, de står overfor.

En katastrofal konfrontationskurs med krig med Rusland og Kina forfølges af Londons finansielle imperialister og deres devaluerede aktiv, præsident Barack Obamas Hvide Hus.

Du tror, det ikke vil ske? Den 24. nov. stemte tre nationer i FN imod en russisk resolution, der fordømte forherligelse eller genoplivelse af nazisme. Disse tre nationer var USA, Ukraine og Canada – for, hævdede de tre, russerne, der mistede 20 millioner mennesker i kampen mod nazi-regimet, »mente det ikke«. Feje europæiske nationer under Londons EU-tommel »afstod« fra at stemme, og blev fordømt for det af Israels ambassadør. Men USA nægtede at modsætte sig genoplivelsen af nazisme i Europa – faktisk støttede de denne genoplivelse i Ukraine – med en politik, hvor de provokerer og modarbejder Putins Rusland på enhver tænkelig måde.

Den verdenskrig, som de truer med, behøver ikke finde sted. Det er muligt for det amerikanske civilsamfund at omforme historien; det har det gjort før.

Men frem til i dag har USA's befolkning intet gjort for deres egen skæbne. Deres repræsentanter ejes totalt af kampagnepenge fra Wall Street. De ser til, mens disse repræsentanter udfører handlinger, og undlader at udføre andre, som støt og roligt forarmer dem, og er vanærende for De forenede Stater.

Lyndon og Helga Zepp-LaRouche har den idé, at det er muligt at »vinde nationens sjæl ved at genskabe den«. Det vil kræve, at

man forener de bedre engle i Amerika omkring et formål, der er bestemt til at være nationens historie, og dens få, virkeligt store præsidenter, der ofte blev myrdet, som det skete med JFK for 50 år siden, værdigt. Dette formål er en hengivenhed over for menneskehedens bedre, højere fremtid.

Dynamikken med BRIKS-nationernes alliance – der forfølger hver enkelt nations hurtige, økonomiske vækst, inklusive USA og de europæiske lande, med bestræbelserne på at opnå nye præstationer i rummet, med de fremskudte, videnskabelige grænser, med fusionskraft – er et sådant planlagt formål, hvis USA tilslutter sig.

Det betyder, at amerikanske borgere bogstavelig talt løfter deres nation ud af et kredsløb, der fører til en potentiel atomkrig og civilisationens ødelæggelse, og op i et andet kredsløb, hvis formål er, at nationerne handler til fordel for fremskridt.

Som Lyndon LaRouche på det seneste så ofte har bemærket, så har den eksplosive reaktion på LaRouchePAC's og Schiller Instituttets organisering i New York City vist, at dette er muligt. Et eksempel var i sidste uge, da 175 faktiske og potentielle ledere kom sammen for at »ære JFK's og 11. september-ofrenes minde ved at genoplive Amerikas sjæl«. New York har, siger LaRouche, ofte optrådt som »nationens sjæl«. Som en smeltedigel for fremtidigt fremskridt er New York på enestående vis åben for en ny dynamisk kraft i verden – BRIKS-dynamikken.

Det er derfor flagskibet for at samle et nationalt lederskab for dette planlagte formål. EIR's internationale række af offentlige møder om Den Nye Silkevejsrapport har dette planlagte formål. Det alternativ, vi konfronteres med, er ikke en politik; det er krig.

FN-embedsmand støtter fuldt ud AIIB og Nye Silkevej

12. nov. 2014 – Shamshad Akhtar, generalsekretær for FN's Sociale og Økonomiske Komite for Asien og Stillehavsområdet, og FN's guide for G20, har givet sin fulde støtte til det kinesiske forslag om en Ny Silkevej og AIIB (Asiatisk Infrastruktur-investeringsbank).

Akhtar forklarede til kommentator Yang Rui på dennes program Dialog, at verdens behov for udvikling var enormt.

»AIIB vil spille en meget vigtig rolle. OECD-skøn nævner tal [på udestående behov for infrastruktur] på 50 billion dollars, og her i Asien er tallet over 10 billion dollars«, sagde fr. Akhtar. »Dette overstiger langt de multinationale udviklingsbankers kapacitet.«

Hun forklarede også, hvad der var anderledes i AIIB's måde at fungere på:

»De multinationale udviklingsbanker har mange andre funktioner end kredit til infrastruktur, miljøprojekter osv. ... AIIB derimod ville udelukkende koncentrere sig om infrastruktur; banken ville være i stand til at udstede langfristede obligationer, såvel som udstede mere risikabel egenkapital. AIIB vil også være i stand til at geare privat finansiering til infrastruktur.«

Med hensyn til kritikken, at AIIB ville være uden regler, sagde Akhtar, at kritikken ville blive bestridt,

»når de først fremlægger arbejdsrapporten for, hvordan AIIB vil operere, og dette arbejdsrapport vil være baseret på

internationalt accepterede principper.«

Om konflikten med FTAAP versus TPP sagde Akhtar, at de to handelsaftaler ikke overlappede hinanden:

»Der er tilsyneladende nogen entusiasme for TPP. Hvis denne konsolideres, kunne den føre til FTAAP. Og hvis den ikke blev det, findes der andre måder at nå frem til FTAAP«, sagde Akhtar.

Yang Rui spurgte, hvordan man kunne bringe disse meget forskellige lande sammen rent økonomisk i en enkelt handelsaftale.

»Det er korrekt, at der er meget store forskelle mellem landene i det asiatiske Stillehavsområde«, sagde Akhtar. »Men det er ligesom det, vi gjorde med WTO-medlemsskabet. Man kan tildele landene status af FTAAP-medlem og dernæst hjælpe dem til at opnå det niveau, som de skal op på. Og der findes institutioner, såsom min egen, som kan hjælpe dem med det.«

Forespurgt om Silkevejsprojekterne sagde hun,

»Det er meget vigtige projekter. Silkevejsbæltet dækker henved 10.000 km og den Maritime Silkevej henved 20.000 km. Vi har også mange veje og jernbaner, der allerede eksisterer, men de bliver ikke opkoblet på en optimal måde. Vi argumenterer for flere jernbaner snarere end veje. Vi behøver en integreret, multi-modal model, hvor vejene og jernbanerne vil være opkoblet på en måde, der optimerer den trafikale strøm«, sagde Akhtar.

FBI-Memo fra 1947: Churchill ville have USA til at kaste atombombe på Kreml

11. nov. 2014 – I sin artikel fra 1994, »Hvordan Bertrand Russell blev en ond mand«[1], fortæller Lyndon LaRouche om Russells og Winston Churchills atomvåbenpolitik:

»For at forstå, hvorfor britiske efterretningsnetværk internt i USA's regering manipulerede præsident Harry Truman til at smide de unødvendige atombomber på japanske civile, er det nok at læse Russells egen forklaring på hans og Winston Churchills atomvåbenpolitik, i september-nummeret af The Bulletin of the Atomic Scientists: 'The Atomic Bomb and the Prevention of War' (Atombomben og forebyggelse af krig).«

»I den rapport fra 1946«, skrev Larouche, »præsenterer Russell sit motiv for sin, Winston Churchills og andres fortsatte anvendelse af atomvåbens geopolitiske trussel: at udøve afpresning for at tvinge Moskva til at underkaste sig en aftale, hvis formål, erklærer Russell udtrykkeligt der, er at transformere den dengang nyligt oprettede organisation De Forenede Nationer, FN, til den form for unipolære diktatur, som hans verdensføderale utopister fortsat har arbejdet på i hele dette århundrede.«

Det efterfølgende år, blot to år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, i hvilken Moskva havde været en allieret, var den sindssyge Churchill gået videre end til at true med anvendelsen af et atomart førsteangreb mod USSR og til at tale for rent faktisk at angribe Kreml med atomvåben.

Et FBI-memo fra 1947, som er offentliggjort i en bog, der skal

udgives i næste måned, siger, at Winston Churchill tilskyndede senator Styles Bridges (R-N.H.), en allieret til senator Joseph McCarthy (R-Wis.), til at overtale Truman til at lancere et atomangreb på Kreml.

Memoet, som hidtil ikke har været tilgængeligt, siger, »Churchill erklærede, at den eneste redning for verdens civilisation ville være, hvis De forenede Stater ville erklære Rusland for at være til fare for verdensfreden og angribe Rusland.«

Memoet fortsætter:

»Han påpegede, at hvis man kunne smide en atombombe på Kreml og udslette den, ville det være en meget let sag at håndtere balancen i Rusland, som ville være uden styrelse. Churchill erklærede endvidere, at hvis dette ikke blev gjort, ville Rusland angribe USA om to eller tre år, når hun får atombomben, og civilisationen ville blive udslettet eller sat mange år tilbage.«

Mail Online rapporterer, at memoet citeres i en ny bog af den prisvindende, amerikanske, undersøgende journalist, Thomas Maier, 'When Lions Roar: The Churchills And The Kennedys', (Crown, oktober 2014).

[1] Opr. titel: »[How Bertrand Russell Became an Evil Man](#)«. Artiklen findes ikke på dansk. Hvis du ønsker at læse den engelske artikel, ring til vores kontor (35430033), som vil henvise dig til den engelske artikel. (-red.)

Fra LaRouche-bevægelsen 6. okt. 2014:

Kampen om et nyt, globalt system, som vi har været spydspids for i mere end 40 år, står nu for at bære frugt

Helga Zepp-LaRouche understregede i går, at alt afhænger af at få USA til at vende tilbage til det paradigme, som eksisterede, før John F. Kennedy blev myrdet; at USA vender tilbage til at være en republik. Vi befinder os i øjeblikket ved det, som Friedrich Schiller kaldte »et svangert øjeblik« i historien, hvor civilisationens fremtid afhænger af lederskab.

Kampen om et nyt, globalt system, som Lyndon LaRouche har været spydspids for i mere end 40 år, står nu for at bære frugt.

Helga understregede vigtigheden af den tidligere schweiziske parlamentariker Jean Zieglers udnævnelse til chef for FN's Menneskerettighedskommission til undersøgelse af gribbefondenes rovgriske aktiviteter, som nu hærger Argentina og andre nationer. Ziegler har undersøgt kriminelle bankaktiviteter i årevis. Helga kaldte hans udnævnelse for »en bombe« og citerede fra en af hans bøger med titlen, »Vi lader dem dø«, en henvisning til finansoligarkiets overlagte politik, som har forårsaget massehungersnød.

Andre betydningsfulde udviklinger i kampen for udvikling inkluderer resultatet af det brasilianske præsidentvalg den 5. oktober. Den brasilianske præsident Dilma Rousseff vandt første valgrunde med 41 % af stemmerne. Aécio Neves blev nummer to med 35 %. Der bliver nu kampvalg mellem de to den

26. oktober. Det er meget bemærkelsesværdigt, at Marina Silva, Det britiske Imperiums miljøforkæmper, kom ind på en tredjeplads med kun 21 %. Disse valgresultater betyder, at Brasilien er sikkert placeret i BRIKS og det nye, globale system, baseret på udvikling, som nu er ved at vokse frem.

Ligeledes af stor betydning ifølge Lyndon LaRouche er forskellige udviklinger omkring Nord- og Sydkorea. Under FN's nylige generalforsamling opfordrede Nordkoreas udenrigsminister til en genforening af Nord- og Sydkorea på basis af et forbund. Den 4. oktober var der et møde i Incheon mellem højtplacerede sydkoreanske og nordkoreanske regeringsembedsfolk, og et nyt møde er aftalt til slutningen af oktober eller begyndelsen af november.

Samtidig ankom den nordkoreanske udenrigsminister til Moskva den 30. september til et 10-dages besøg, hvor begge sider skal diskutere en forøgelse af handelen mellem Rusland og Nordkorea samt diverse udviklingsprojekter i forbindelse med BRIKS.

Lyndon LaRouche kommenterede, at

»der foregår noget meget interessant. Der er en sandsynlighed for, at de to Koreaer kommer frem til et fredsarrangement.«

I USA fortsætter en gruppe på 20 til 50 kongresmedlemmer med at organisere en bestræbelse, bag scenen, på at erstatte John Boehner som formand for Repræsentanternes Hus. Lyndon LaRouche sagde i går, at fjernelsen af Boehner er

»et hovedspørgsmål. Hvis Boehner bliver smidt ud, kan vi bringe en ny politik ind. Dette er meget vigtigt. Boehner fungerer blot som den, der 'holder salgstalen', men han er meget aktiv.«

Billede: Jean Ziegler

Bolivias Morales: Krig som svar på krig er ikke fred; Vi må ændre systemet

30. september 2014 – Den bolivianske præsident Evo Morales talte, i sin tale til FN's Generalforsamling den 24. september, med navns nævnelse om præsident Barack Obamas »fanatiske« krigsmageri og erklærede, at der må sættes en stopper for gribbefonde-kapitalismen og dennes politik med »krig som svar på krig«, hvis dette skal blive det Fredens Århundrede, som vi behøver.

»Løsningen af alvorlige, sociale uligheder og basale tjenesteydelser, så som vand, elektricitet, telekommunikation, basal sanitet i tillæg til uddannelse og sundhedsvæsen, må være en grundlæggende menneskeret«, erklærede Morales. »Den allestedsnærværende magt, som findes hos ågerkarlebankerne, der profiterer på forbrugerisme og sult, er de såkaldte 'gribbefonde' udtryk for; de er agenter for finansiel udplyndring, som lever af spekulation og plyndrer udviklingslande ustraffet, stjæler brød fra de fattige, afpresser og svindler, med hjælp fra kapitalismens juridiske systemer.«

»Udryddelse af finansiel kolonialisme« hedder den nødvendige ændring af den internationale, finansielle arkitektur, sagde han. Uden at ændre denne arkitektur får vi hverken en afslutning på sult og fattigdom, eller på »den geopolitiske magt, som indehaves af de store magter og selskaber, som fremmer konflikter for at sikre deres imperiale eller neokoloniale interesser.«

USA's invasion af Irak, baseret på en løgn, er det, der »førte til en terrorgruppe kaldet Islamisk Stat, som har bragt Irak ind i en ny krig, som er en trussel mod hele området«, anklagede han.

»Krig som svar på krig er ikke det samme som fred. Det er en korrump formel. Det er en formel for død og endeløse konfrontationer. Vi må løse de strukturelle årsager til krig: marginalisering, fattigdom, manglen på muligheder, kulturelle, politiske og sociale deportationer, territoriel udnyttelse og udplyndring, nådesløs kapitalisme og overnationale interessers diktatur.«

»Hvert år hører vi fra hr. Obama den samme krigstale, den samme, arrogante tale og trusler mod verdens folkeslag. Dette er også en tale om fanatisk ekstremisme ...«

»Dette er Fredens Århundrede, men en fred baseret på suverænitet, på folkenes frihed og ikke det frie markedes frihed. Dette er århundredet for enighed om frihed og liv og fred, ikke enighed om frihed til at handle med liv. Der bliver ingen harmoni, hvis imperiernes og deres fornyede kolonialismes arrogance forfølger, fængsler og myrder mennesker, kulturer og verdens befolkninger ...«

»Finanssektorens imperium, markedernes imperium og våbenindustriens imperium må ophøre at eksistere for at bane vejen for Livets visdom og Livet i fred og harmoni.«

Billede: Evo Morales taler i FN

Helga Zepp-LaRouche: Om den moralske overlegenhed hos BRIKS-landenes statsledere

28. september 2014 – Der findes i øjeblikket to fuldstændig forskellige grupperinger af stater i verden, som på et ganske afgørende punkt adskiller sig fra hinanden: Deres statslederes moralske kvalitet. På BRIKS-landenes og en hel række andre udviklingslandes eller såkaldte fremvoksende landes side finder vi statsoverhoveder, som modigt forsvarer deres befolknings almene vel og derudover forsøger at bringe hele verden ind i en harmonisk, ensartet dynamik. På den anden side præsenterer lederne af det såkaldte »frie Vesten« sig som nådesløse statholdere for bankerne, kasinoøkonomien og en arrogant politik, som ud over at forsvare deres egen magtposition næppe anerkender nogen etisk norm. Hvis den atlantiske verdens borgere ikke af de ensrettede medier blev afskåret fra at danne sig et billede af den parallelverden af stater, som siden BRIKS-staternes topmøde i Brasilien i juli måned har været motiveret af en ligefrem betagende stemning for opbygning, ville en begejstret kulturoptimisme for længst have grebet om sig i Europa og USA. Men det er kun et spørgsmål om ganske kort tid, før disse nyheder fra den Nye Verden ikke mere kan undertrykkes.

Men før dette sker, trues netop denne vestlige verden ikke blot af terrorangreb, som udgår fra IS-grupperingen, Al-Nusra og andre Al-Qaeda-aflæggere, men også af en skærpelse af politistatsmetoder, som faren for terror faktisk er en lejlighed til og et påskud for at indføre. Lyndon LaRouche har netop, i forbindelse med den skandaleombruste, amerikanske justitsminister Eric Holders tilbagetræden, advaret om, at, i USA tyder alt på, at en yderligere skærpelse af

politistatsmetoder truer i den nærmeste fremtid, metoder, som allerede blev etableret efter angrebene den 11. september – og at denne skærpelse kan gå så vidt som til etableringen af et fascistisk diktatur, og det ikke alene i USA. Dette må for enhver pris forhindres, og det findes der absolut muligheder for, ikke mindst gennem offentliggørelsen af de 28 sider af den oprindelige rapport fra Kongressens kommission til undersøgelse af 11. september 2001, og som omhandler finansieringen af terroristerne og Saudi Arabiens rolle. Frem for alt må den amerikanske befolkning og verdensoffentligheden blive sig denne fare bevidst.

Den irakiske ministerpræsident Al-Abadi har advaret om, at man, ud fra forhør af tilfangetagne IS-terrorister, som stammer fra USA og Frankrig, kan slutte, at der er planlagt terrorangreb i amerikanske og franske undergrundsbaner.

Udenrigsministeriet i Berlin udstedte på sin side en advarsel om, at der er en forhøjet risiko for tyske borgere i forbindelse med 24 afrikanske, arabiske og asiatiske stater, nemlig de stater, hvor islamiske terrorgrupper er aktive.

Hvor rejsen skal gå hen bliver tydelig i de nye antiterrorlove, som det australske Senat netop har vedtaget, og som gør det praktisk muligt for efterretningstjenesten totalt at udspionere enhver borger og overvåge hele det australske internet, såvel som straffe »ansvarsløse« journalister eller »whistleblowers« med ti års fængsel. Kritikere af denne lov henviser til, at personer under disse omstændigheder aldrig vil få at vide, i forbindelse med hvilke operationer, de skulle have forholdt sig »ansvarsløse«, da disse jo er hemmelige.

I Europa, hvor en opklaring og korrektion af NSA's, GCHQ's og formodentlig også BND's, og andres, totale udspionering af borgerne, under alle omstændigheder stadig lader vente på sig, truer denne nye advarsel om terror med hurtigt at kvæle de skrøbelige små stemmer, som kommer fra oppositionen mod dette

Orwellske diktatur. Faren for et fascistisk diktatur under påskud af terrorbekæmpelse er ligeså reel, som faren for, at situationen i Mellemøsten eller situationen omkring NATO's konfrontation over for Rusland skal føre til Tredje Verdenskrig. Men chancen for, at denne mislykkede politik snart vil blive erstattet af en ny politik, er kæmpestor.

Den bedste indikator for en ny, verdenspolitisk geometri var begivenhederne inden for rammerne af årets FN-Generalforsamling i New York. Alt imens præsident Obama forsøgte at demonstrere »lederskab« med tre, maniske taler – om kampen mod den menneskeskabte klimaforandring, om krigen mod ISIS-terrorismen og om en særdeles forsinket mobilisering imod Ebolakrisen – så demonstrerede statslederne for den nye, økonomiske verdensorden med deres taler, at den intimiderende atmosfære fra den såkaldte Washington-konsensus – ifølge hvilken kun det eksisterer, som behager Wall Street og City of London – er noget, som hører fortiden til. Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi bekendtgjorde efter et separat møde mellem de fem BRIKS-staters udenrigsministre, at deres nationer ville udbygge processen med et forstærket samarbejde inden for politiske, økonomiske og videnskabelige områder, som var blevet aftalt i Fortaleza i Brasilien, og desuden ville udvikle fælles strategier og løsninger for de farligste konflikter i verden.

Den brasilianske præsident Dilma Rousseff gjorde det, i sin åbningstale til Generalforsamlingen, meget klart, hvor rødderne til disse farlige konflikter skal findes, nemlig i Blairs og Obamas totalt mislykkede politik, den såkaldte »Responsibility to Protect«-doktrin (R2P) – ansvar for at beskytte – som har leveret påskuddet til fuldstændigt at tilsidesætte staternes suverænitet, som er forankret i folkeretten. Man havde, sagde hun, i Syriens, Iraks, Libyens, Nordafrikas og Ukraines tilfælde set, at magtanvendelse er fuldstændig uegnet til at fjerne de dybereliggende årsager til konflikterne. Hver ny militærintervention havde, i stedet for

at bringe fred, kun forstærket disse konflikter.

Dilma Rousseff sagde endvidere, at NATO i Libyens tilfælde havde misbrugt R2P-konceptet til at gå langt ud over mandatet fra FN's Sikkerhedsråd og bombardere landet, bevæbne militser og sætte et regimeskift i gang. Dette havde imidlertid kun forstærket terrorismen, styrtet befolkningen ud i et kaos af et utroligt omfang og ført til tortur, kidnapning, voldtægt og ulovlig fængsling og henrettelser. BRIKS-staterne opfatter sig selv som en modpol til den gamle struktur (globaliseringspolitikken), som ikke er i stand til at fjerne de risici, som udgør en fare for hele planeten, sagde hun.

Lige så klar var Argentinas præsident Cristina Fernández de Kirchner i sin tale til FN's Sikkerhedsråd den 24. september, hvor hun sad kun to pladser fra præsident Obama. Hun henviste til Pave Frans, som har sagt, at Tredje Verdenskrig allerede var begyndt, og at den nuværende politik kun havde haft permanente blodudgydelser til følge. Hun fremhævede den omstændighed, at ligesom Osama Bin Laden, som oprindeligt var uddannet af USA til krigen mod Sovjetunionen, vendte sig mod USA, så snart denne krig var forbi, så slutter de personer, som endnu for et år siden blev fejret og bevæbnet som »frihedskæmpere« i Libyen og Syrien, med det formål at styrte Assadregeringen, sig nu til ISIS-terroristerne som USA's svorne fjende.

Repræsentanter for BRIKS-staterne fremhævede Egyptens rolle med hensyn til dets succesrige politik for konfliktløsning og præsident al-Sisis lederskab, som på afgørende vis har fremmet fredsprocessen i Mellempøsten, idet han mæglede mellem de palæstinensiske grupperinger og nu traf foranstaltninger til at genopbygge Gazastriben, som blev forvandlet til murbrokker og aske af Israels tæppebombning.

Mange andre deltagere i årets FN-Generalforsamling i New York beretter ligeledes om en totalt forandret stemning, hvor etableringen af en global alliance af stater, hvis regeringer

ikke længere er bange for at sige sandheden om Washingtons og Londons mislykkede politik, fylder enhver, som er interesseret i løsninger, med optimisme.

Denne nye gnist kom også til udtryk i en bemærkelsesværdig tale, som den kinesiske præsident Xi Jinping holdt på en konference i anledning af 2565-året for Konfucius' fødsel. Han understregede, hvor vigtigt det er at pleje den traditionelle, kinesiske kultur, fordi kulturen udgør en nations sjæl. Den fremragende, traditionelle kultur må forbindes med den moderne kultur, således, at der kan opstå noget nyt af det. Det er lige så vigtigt, sagde han, at erkende andre kulturers styrke og væsen for at forstå den kinesiske kulturs værdighed, selvtillid og styrke. Enhver kultur må værne om sin egen tænkning og kultur samtidig med, at den forstår og respekterer andre kulturer.

Dette budskab har desværre endnu ikke nået den tyske regering, fra hvilken man hidtil intet har hørt om Leibniz, Lessing eller Schiller. I stedet for stillede finansminister Schäuble sig til rådighed for en helsides annonce fra gribbefundene og deres lobbygruppe, American Task Force Argentina, hvor han lod sig citere med fjendtlige og faktisk falske udsagn imod Argentina. Dermed har Schäuble stillet sig på deres side, som er skyldige i verdens dystre tilstand. Heldigvis vil deres politiske karriere snart være forbi.

Billede: Dilma Rousseff taler i FN

Brasiliens Dilma Rousseff i FN: BRIKS viser vejen til fred, ikke militærmagt

25. september 2014 – Idet hun åbnede FN's Generalforsamling onsdag, opfordrede den brasilianske præsident Dilma Rousseff verdens ledere til at erkende, at »brugen af magt ikke er i stand til at eliminere de dybereliggende årsager til konflikter«, som det ses i konflikten i Palæstina, Syrien, Irak, Libyen, Sahel og Ukraine.

»Med hver ny militærintervention bevæger vi os ikke mod Fred, men bliver snarere vidne til en forværring af disse konflikter.«

Under sine besvarelser af spørgsmålet rettet til hende fra Pravda.ru i et interview den 22. september, lagde Rousseff vægt på denne advarsel og angreb anvendelsen af »ansvar for at beskytte«-doktrinen for at være et påskud til at intervenere militært. Selv om hun ikke sagde det, så er »R2P« (responsibility to protect), som doktrinen kendes som, navnet på den britiske, imperialistiske slut-med-suverænitet-doktrin, som krigsforbryderen Tony Blair forfægtede.

Rousseff identificerede Libyen som »paradigme-modellen« på denne onde doktrin:

»Konceptet med 'Ansvar for at beskytte' civile blev af NATO brugt til at retfærdiggøre en militærintervention, som overskred det mandat, der var givet af FN's Sikkerhedsråd, med bombing af landet, bevæbning af militser og promovering af regimeskift ... Det bevæbnede radikale grupper til gavn for terrorisme. Det tjente ikke det libyske folks menneskerettigheder, som på et ufatteligt niveau blev ofre for kaos som resultat af konflikter mellem militser, inklusive tortur, kidnapning, voldtægt, ulovlig fængsling og

henrettelser ... Landets økonomi forværredes, og derved også et folks materielle vilkår ... Det destabiliserede området med udstrømningen af våben og lejesoldater til Sahel-området. Se, hvordan det samme er ved at ske, i varierende grader, i Syrien og Irak.«

Som modsætning til denne doktrin om »stor magt« opstillede Rousseff det samarbejde, som er ved at udvikles sig, mellem BRIKS-nationerne – Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika –

»som en stabiliserende pol for verdensordenen, som supplerer de gamle strukturer. Disse strukturer er, som vi ser det hver dag, ikke tilstrækkelige til at imødegå de trusler, som er en fare for enorme områder af planeten, for ikke at sige hele planeten...«

»Den kendsgerning, at BRIKS er sammensat af forskellige lande ... er ikke en svaghed, men det er dets mening, selveste det budskab, som BRIKS bringer til verden ... På trods af eventuelle meningsforskelle søger vi uophørligt at finde konsensus vedr. de spørgsmål, som vi kun kan løse i fællesskab. At tænke i andre baner, hvor man altid prioriterer en enten-eller tænkemåde, eller en konfronterende tænkemåde, og danner alliancer af lande, som 'ligner hinanden', er at ignorere historiens lektioner, især dem, som vi fik i de to verdenskrige i forrige århundrede.«